

عنوان مقاله:

آموزش تلفیقی یا تلفیق اجباری؟ لزوم حرکت به سمت فراگیرسازی (آموزش تلفیقی) دانش آموزان عادی با دانش آموزان با نیازهای ویژه

محل انتشار:

نخستین همایش ملی توانمندسازی فردی اجتماعی افراد با نیازهای ویژه (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

مسعود صیامی - نویسنده مسئول، کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی، دانشگاه بیرجند، فرهنگی

عاطفه سالاری - کارشناس ارشد تربیت بدنی، دانشگاه فردوسی مشهد، فرهنگی

محمدعلی بهلگردی - کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی، دانشگاه بیرجند، فرهنگی

امیر آسمانی - کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی، دانشگاه بیرجند، فرهنگی

خلاصه مقاله:

پیشگامان آموزش و پرورش ویژه در دهه های گذشته معتقد بودند تمرکز کودکان دارای نیازهای ویژه، معلمان آموزش ویژه و امکانات و تجهیزات خاص در یک محیط باعث تسهیل در ارائه خدمات شده و امکان رشد مهارت های حرفه های کودکان در چنین محیط هایی بیشتر میشود. اما انتقادات (دان (dunn) و 1968، نیرچه (Nirche) و 1969 و وارناک (Warnock) و 1978 نقل در به پروژه 1376) نسبت به جداسازی آموزش کودکان استثنایی، شعلهی نهضت یکپارچه سازی و فراگیر سازی را فروزان کرد. هدف از فراگیرسازی این است که همه کودکان اعم از عادی و افراد با نیازهای ویژه در صورت ممکن در یک محیط، در کنار هم و با هم آموزش دیده و از فرصت های آموزشی برابر برخوردار شوند. با توجه به مزایای زیاد آموزش تلفیقی این روند در کشور ما شکل نگرفته است و اگر در مواردی شاهد تلفیق دانش آموزان با نیازهای ویژه با کودکان عادی هستیم بیشتر از روی اجبار به دلیل نبودن امکانات بوده ایم. در واقع پژوهش حاضر در پی تبیین آموزش تلفیقی، ضرورت آن، مزایا و معایب آن و لزوم حرکت به سمت آموزش تلفیقی در ایران به عنوان یک روش آموزشی نوین جهت پوشش دادن بسیاری از مشکلات دانش آموزان با نیازهای ویژه میباشد.

کلمات کلیدی:

فراگیرسازی، آموزش تلفیقی، کودکان با نیازهای ویژه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/552443>

